

[Forsvarsministeren.]

indlede Separatforhandlinger med Regeringen, i alt Fald ikke saadan lige i Begyndelsen af Forhandlingerne, sagde han; først senere kunde der have været Tale om det. Og det ærede Medlem opstillede en Venstredoktrin om, at saadanne Separatforhandlinger uden om Udvalget var en Synd, hvis det skete alt for tidligt, men var snarere noget fortjenstfuldt, naar det skete senere under en Sags Behandling. Jeg gaar ud fra, at denne Doktrin er opstillet paa Grundlag af Traditionen med Hensyn til Tidspunktet for de Separatforhandlinger, som det ærede Venstreparti jo nogle Gange tidligere har været inde i. Men det er og forbliver i hvert Fald indtil dette Øjeblik en Gaade, hvorfor Venstre da skriver til Regeringen. Dette Brev blev skrevet og tilstillet mig uden om Udvalget. Det var ikke alene de konservative Medlemmer af Udvalget, der var ganske uvidende om denne Aktion fra Venstre; der var ikke et af Regeringspartiernes Udvalgsmedlemmer, der havde nogen Anelse om, hvad Venstre foretog sig. Man gik altsaa i Virkeligheden uden om Udvalget og forespurgte, om Regeringen kunde optage Forhandlinger paa et angivet Grundlag. Jeg er ikke forarget over det, men det synes mig usægtelig, at man har Ret, naar man fra anden Side har sagt, at Fremgangsmaaden var lidt usædvanlig. Jeg har tilbragt adskillige Timer i Udvalget sammen med det ærede Medlem, saa der var rigelig Lejlighed til at spørge mig mundtligt, medens jeg var der; og hvis det ærede Medlem ikke vilde det, var der dog 9 Medlemmer af Regeringspartierne i dette Udvalg, som det ærede Medlem kunde spørge. Jeg synes, at det ærede Medlem har udsat sig for alt for stor Risiko ved at sende et saadant Brev, naar det i Virkeligheden ikke var Meningen, at der skulde optages nogen Forhandling.

Jeg svarede imidlertid elskværdigt. I mit Brev staa der ganske vist ikke noget om Separatforhandlinger. Jeg lægger saamænd ingen særlig Vægt paa det, men det er ganske ejendommeligt at se, hvordan det ærede Medlem baade i sit sidste Svar til mig, i Betænkningen og i sin Tale i Gaar her fastslaar, at jeg foreslog Separatforhandlinger. Det ærede Medlem viser det Ord fra sig med alle Tegn paa dydig Forargelse. Jeg har, som sagt, ikke nævnt det Ord; jeg har foreslaaet, at vi tog en Samtale med Repræsentanter for Venstre for at faa lidt Rede paa, hvad Venstre egentlig vilde, altsaa for at blive klar over, om der overhovedet var nogen Mulighed

for at optage Forhandling med Venstre. Dette fremgaar ganske tydeligt af min Skrivelse, og jeg synes ærlig talt, at enhver, der læser Venstres første Skrivelse, maa give os Ret i, at vi havde nogen Grund til at spørge, hvad Meningen med Henvendelsen egentlig var. Man taler om et virksomt Luftforsvar, om en forbedret Kystdefension, om forøgede ekstraordinære Anskaffelser og lignende almindelige Vendinger, der lige saa godt kan betyde 3 Mill. Kr. som 20 Mill. Kr. over, hvad Regeringen havde foreslaaet. Jeg synes, vi var i vor gode Ret til at spørge, som vi gjorde, ved ganske elskværdigt at henlede Opmærksomheden paa, at den Skrivelse var alt for almindelig, og at en Samtale var ønskelig for at faa at vide, hvad Venstre egentlig mente dermed, før vi kunde gaa ind i Forhandlinger. Derfor blev jeg noget forbavset, da jeg fik Venstres Brev, der lancerede Udtrykket Separatforhandlinger og slog fast, at Venstre ikke agtede at indgaa i separate Forhandlinger.

Jeg havde, som sagt, ikke tænkt at fordybe mig i dette, hvis det ærede Medlem ikke havde gjort saa stort Væsen ud af det baade i Betænkningen og i Gaar. Kvintessen af alt dette ligger i Virkeligheden i den sidste Sætning af Venstres afsluttende Skrivelse til mig. Jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et Par korte Citater. Jeg henleder ærede Medlemmers Opmærksomhed paa det sidste Punktum i Venstres afsluttende Skrivelse. Det lyder:

„Saaledes som Sagen nu foreligger, finder Venstre Anledning til i Forsvarsudvalget nærmere at motivere sin Stilling.“

I dette lille Ord „nu“, det vil sige den 17. Marts, ser jeg ligesom en undskyldende Forklaring paa, hvorfor Venstre trak sig tilbage. Der maa være sket et eller andet i Venstre fra dengang det ærede Medlem Hr. Brosen den 12. Marts sendte det første Brev til mig og til den 17. Marts. Derfor finder det ærede Medlem aabenbart Anledning til at understrege, at som Sagen „nu“ foreligger — efter at der var gaaet 5 Dage — vilde Venstre forelægge sine Planer i Forsvarsudvalget. Jeg ønsker altsaa at slaa fast, at det er det ærede Medlem, der kom med Tilnærmelserne, og det er ikke, saaledes som han ved sin drastiske Skildring af Episoden i Betænkningen og her i Gaar har søgt at give Indtryk af, Regeringen, der er kommet til Venstre og har foreslaaet Forhandlinger. Det er dog rimeligt at sætte Tingene paa Plads, naar vi overhovedet skal drøfte saadanne Ting.